Tehlikenin farkında mıyız?

Bizim gibi, evlâtlarını geleceğin yangınından muhafazaya azamî itina gösterenlerin imtihanları diğer ebeveynlere nazaran daha farklı oluyor.
Biz çocuklarımızı zararlı gördüğümüz akımlardan, izmlerden, telefon ve tabletlerdeki oyun ve oyalanmalardan uzak tutmaya gayret ettikçe ne kadar hazindir ki, “sakınılan göze mertek kaçar” misâli içimize kadar sirâyet etmiş şer güçler, gözümüzün içine baka baka, evlâtlarımızı elimizden alıp gidiyor. Şikâyetçi olduğumuz bir çok unsur maalesef kendi aile yapımızı tahrip etmeye devam ediyor. Biz istediğimiz kadar meşrû dairede kalmaya çalışıp çabalayalım, öyle kirli bir el etrafımızı sarmış ki, bir şekilde çocuklarımıza sakız gibi yapışıyor, sirayet ediyor. Çocuk kendisine rol model arayışlarını sürdürürken, anne ve babasından görmediği halde, çevresel faktörlerin etkisinde kalarak, anne babanın çizmiş olduğu sınırları delip geçiyor. Bir de bakıyorsunuz, sizin aylarca, yıllarca üzerinde titreyip emek verdiğiniz, ne fedakârlıklar yaparak büyütmeye çalıştığınız çocuğunuz, birilerinin etkisinde kalıvermiş. Ya da misafireten gitti ya da size misafir gelen bir komşunuzun, çocuğuna özenmiş.

Çocuğunuza rol model olma adına, namazlarınızı camide değil de evde, evlâdınızın gözü önünde kılmaya, istirahat saatinizde televizyondan ziyade, elinize bir Risale-i Nur eseri, bir dergi, bir kitap alarak ona aynel yakîn derecede numune olmaya çalışıyorsunuz. Birilerine sevmenin veya sevmemenin yararlarını zararlarını, dilinizin döndüğünce anlatmaya çalışıyorsunuz. Karanlığa küfretmek yerine, bilgi parçacıkları ile karanlığın izalesine say-u gayret ediyorsunuz. Ancak, birileri geliyor sizin bânisi olduğunuz binanızı bir kibrit alevi ile yakıp yıkıveriyor. Meslek ve meşrebimin dört esasından en mühimi olan şefkat etmek ve Risale-i Nur’un da en büyük hakikati olan acımak ve merhamet etmeyi, o

validemin şefkatli fiil ve halinden ve o mânevî derslerinden aldığımı yakînen görüyorum.

“Evet, bu hakikî ihlâs ile hakikî bir fedakârlık taşıyan validelik şefkati sû-i istimal edilip, mâsum çocuğunun elmas hazinesi hükmünde olan âhiretini düşünmeyerek, muvakkat fâni şişeler hükmünde olan dünyaya o çocuğun mâsum yüzünü çevirmek ve bu şekilde ona şefkat göstermek, o şefkati sû-i istimal etmektir.’ (Lemalar, s. 202) Ebeveyn, çocuğun hayat-ı dünyevîyesine dair endişelendiği kadar, hayat-ı uhrevîyesi için endişe duymazsa vay halimize.

Küçük bir çocuk, henüz adını bile söyleyemezken anne-babadan duyacağı Allah (cc) lâfzını söylemeye çalışıyorsa bu çocuk kalu belâ’da vermiş olduğu biatın gereğini yapmaya gayret ediyor demektir. Sizi namaz kılarken gördükçe o da sevimli hareketleri ile kıyam ve rükû edip secdeye kapanıyorsa, fıtratına göre hareket ediyordur. Bu çocuğun geleceğini imar etmek anne babanın ve çevresel faktörlerin elindedir. Ve bilhassa şefkat kahramanı anneler o çocuğun fıtrat hamurlarını yoğurur ve dar-ı hizmetten dar-ı ücrete gittiklerinde semeresini arkalarından gelen Fatihalarla, Yasinlerle İhlâs Sûre-i Celileleriyle alabilirler. Hiçbir ebeveyn yoktur ki, çocuğunun hayat-ı ebediyesi’nin tehlikeye girm
esine gönlü razı olsun.

Evet dostlar! Tehlike her zaman televizyon veya internetten gelmiyor. Kendi yakınımızdan yanı başımızdan da gelebiliyor. Onun için ebeveynler evlâdlarının yarınları adına endişelenmekte haklılar.

Süleyman BAYŞU